

Ezilmiş kamışı kırmayacak

Allah, İsrail halkını seçmişti – Onu yakından tanısınlar ve Onun yolunda yürüsünler istedi. İsraililer Allahın sözlerini ne zaman dinlerse, bereket görüyorlardı, komşu halklara da bereket ve ışık oluyorlardı.

Kutsal Kitap'ın Eski Antlaşma bölümünü okuduğumuzda görüyoruz ki İsraililer her zaman Allahın sözlerini dinlemediler ve bazen Allahtan uzak durdular. Bunun için bereket yerine lanet gördüler. Komşu halklara da Allahın güzelliğini anlatamadılar.

Allah İsrail halkına bu gibi durumlarda konuşuyordu. Allah, sözlerini peygamberlerin ağzına koyuyordu, peygamberler de Allahın sözlerini İsraililere söylediler. O peygamberlerden birinin adı Yeşaya'ydı. Allahın buyruğuyla Yeşaya İsraililere şöyle dedi:

Yeşaya 42:3 / Matta 12:20

Ben size bir Kurtarıcı gönderiyorum.

“O, ezilmiş kamışı kırmıyor, tüten fitili söndürmüyor.”

Allah, Yeşaya Peygamber aracılığıyla bu sözleri İsa Mesih için söyledi.

Kamış, nehir ve göl kenarlarında bulunuyor, 4 ya da 5 metre kadar uzun oluyor. Kamışlar kurudu mu, onları inşaatlarda kullanıyorlar. Araba ve traktör bulunmayan yerlerde güçlü adamlar çok ağır yükler taşıyorlar. Yük taşıyan bazı adamlar kamışı değnek olarak kullanıyorlar, kamışın üzerine dayanıyorlar. Ezilmiş, kırık bir kamış bir işe yaramıyor ve korkunç olabiliyor.

Fitil ise, gaz ve yağ lambalarında ve mumlarda kullanılıyor. Tüten fitil duman çıkarıyor ve hemen hemen hiç ışık vermiyor.

Ezilmiş, kırık bir kamış ya da tüten bir fitil - her ikisi de değersizdir.

Yeşaya Peygamberin kitabında, bölüm 36 da kırık kamışın korkunçluğundan söz ediliyor:

Aşur kralı Sanherip, Yahuda kralı Hizkiya'ya karşı savaştı ve onun birkaç kasabalarını ele geçirmişti. Sonra Aşur kralı, generali olan Rabshake'yi Yerusulime gönderdi. Orada kral Hizkiya'nın büyük adamlarına konuştu.

Yeşaya 36:4-6

"Rabshake onlara dedi: Şimdi Hizkiya'ya söyleyin: Büyük kral - Aşur kralı, şöyle diyor: Senin öğüdün ve savaş için kuvvetin sadece boş sözlerdir; kime

güveniyorsun da, bana karşı kalktın? İşte, sen şu kırık kamıştan değneğe, Mısır devletine, güveniyorsun; o değnek üzerine kim dayanırsa eline batar ve onu deler; Mısır firavunu, kendisine güvenenlerin hepsi için böyledir."

Demek ki, kırık kamıştan değneğe dayanmak çok korkunç olabilir. Kırık kamışı değnek olarak kullananın eli ağır yaralanabilir. En iyisi, kırık kamışı hemen bokluğa veya ateşe atmaktır. -- Yardım edemeyen yardımcılara güvenmemeli.

İsrail kralları birkaç kere yabancı krallara, onların askerlerine ve onların ilahlarına, putlarına güvenmişlerdir. Bunun sonu çok kötüydü. Savaşlarda ölen İsraili askerler çoktu, İsrail krallığından toprak ve kasabalar alındı, Yeruşalim'deki büyük duaevinden altın ve gümüş eşyalar götürüldü, en güçlü gençler ve en değerli kızlar uzak yerlere götürüldü. O vakit peygamberler vardı, onlar hem kralı hem de halkı Rabbe dönmeye çağırdılar, „yabancı krallara değil, Rabbe güvenin!" dediler. Ama insanların çoğu peygamberlere kulak asmıyordu. Bunun için İsrail halkı her taraftan yenildi. Kalan İsrail krallığı tüten bir fitil ve ezilmiş, kırık bir kamışa benzer oldu.

Ne yazık! - İsrail halkı, Rab tarafından seçilmiş ve kurtarılmıştı. Rab istedi onlar çevredeki halklara destek olsunlar, Allahı tanımayan ve karanlıkta oturan putperestlere ışık olsunlar. Ama İsrail halkı, ezilmiş, kırık bir kamış olmuştu, ona dayanılmıyordu, ona güvenilmıyordu, onda ışık kalmamıştı, onda karanlık vardı.

Kırık bir kamış veya tüten bir fitil tamir edilemiyor - yaptırılamıyor, onların değeri kalmamıştır. Bunun için insanlar onları değersiz sayarlar ve onları atarlar. Allah ise, okuduğumuz ayette şöyle diyor: "İsa, ezilmiş kamışı kırmayacak, atmayacak." O'nun gözünde bu kamış hâlâ değerlidir. İsa Mesih'te o kamış için hâlâ ümit var. O, ezilmiş kamışı tamir edebilir, yenileyebilir.

Rab İsa, Kendisine gelen kişiyi reddetmiyor. Allah'ı tanıyan olsun, Allah'ı tanımayan olsun, - çok okumuş olan olsun, kitap okuyamayan olsun, - zengin olsun, fakir olsun, - Hintli, Arap, Türk, Ermeni, Bulgar, Alman, İspanyol olsun, - Rab, Kendisine gelenlerin hepsini kabul ediyor. Kırık kamış ve tüten fitile benzeyenleri de.

İsa Mesih, Kendisine gelenlerin günahlarını affeder. Onun aracılığıyla sonsuz hayata kavuşurlar. İsa Mesih aracılığıyla onlar Allahın önünde geçerli olan doğruluğu alırlar. Allahın öfkesinden korkmazlar. İşte bunun için Mesih'e bağlanmış olanlar ümitlidirler.

"İsa Mesih, ezilmiş kamışı kırmayacak, atmayacak, tüten fitili söndürmeyecek" sözü beni sevindiriyor ve bana kuraj veriyor. Hem kendim için, hem de tüten fitile benzeyen bütün kardeş ve kız kardeşlerim için. Aynı vakit İsa Mesih'ten örnek alıyorum, kırık kamışa benzeyen kardeş ve kız kardeşlerimi değersiz

saymak, atmak istemiyorum. Belki bazı günler gözümde onlar için hiç ümidim kalmıyor, ama onlar için ümit etmeyi öğrenmek istiyorum. Çünkü Rabbin yanında ezilmiş kamışlar ve tüten fitiller için ümit var.

Evet, öyle günler oluyor ki, biz de kendi gözümüzde ezilmiş kamış ve tüten fitil gibiyiz. Ümidimizi kesmek üzereyiz. 'Benim için çare yok, değersizim' diyoruz bazı günlerde. Belki, etrafımıza ışık olamıyoruz, çünkü kendimiz karanlıkta yürüdük, sevgisiz davrandık. Başkalarına arka çıkamadık ve onların kurajını kırdık. İsa Mesih için insanlar toplayamadık, toplantıya gelenlerini dağıttık. Yakınlarımıza, çocuklarımıza örnek olamadık, onları bıktırdık. İsa Mesih için iyi bir tanıklık veremedik, herkes için ağlantımız oldu. Artık ne değerimiz var? İnsanlar kırık kamışı bokluğa atıyorlar. Bunun gibi İsa Mesih de bizi bokluğa atacak mı?

Allaha çok şükür! İsa değil insanlar gibi. Çok düştük mü, çamura bulandık mı, gözümüzde zayıf ve değersiz olduk mu, İsa Mesih, ezilmiş kamışı kırmıyor, atmıyor. Matta 12'deki sözler, hiç yalan konuşmayan Rabbin sözleridir. Bu sözlere her halimizde yüzde yüz güvenebiliriz. İsa kırık kamışı atmıyor.

Belki niyetimiz iyiydi, ama Allaha istediğimiz gibi hizmet edemedik, istediğimiz gibi dayanıklılık ve sabır gösteremedik, kardeşlerimizin kusurlarını affedemedik, sevgimiz eksikti, kurajımızla, sevgimizle Allahı sevindiremedik. Değerli kardeşlerim, size müjdem şu ki, Allah'ın önünde geçerli olan doğruluğu biz kazanamayacak, ama İsa Mesih bizim için o doğruluğu kazanmıştır. O, değil doğru olanları, ama günahlı olanları kurtarmaya geldi. O, sağlamların doktoru değil, hasta ve zayıf olanların doktorudur. O, sürüde kalmış olan koyunlarını değil, kaybolmuş olanı aramaktadır.

Ne mutluyuz, böyle bir Rabbimiz var! Bir hiç miyim? Zayıf mıyım? Rabbin toplantısına zarar verdim mi? Bunları anladım mı, acı çektim mi,

"O, ezilmiş kamışı atmayacak" sözü bana kuraj veriyor. Ve bu söz başkaları için de kurajımı, ümidimi artırıyor.

Bazen adres defterimde bir isim veya bir telefon numarası arıyorum ve birden gözüm eskiden tanıdığım bir kardeşin ismine takılıyor. 'Acaba bu kardeş ne yapıyor?' diye kendi kendime soruyorum. Bu kardeş bir vakıtlar iyi bir başlangıç yapmıştı, İsa'nın yolundan gitmişti, ama sonra bir şeyler olmuş ve bu kardeş kalan toplantılara gelmedi; diyorlar onun hali hiç de iyi değildir. İşte, bu kardeş tüten fitile benziyor. İnsan gibi düşündük mü, bu kardeş için ümit kalmadı. En iyisi, ben de onun adını ve adresini defterimden sileyim....

Hayır, kolay kolay onun adresini silmiyorum. Rab o tüten fitili söndürmedi mi, ben kimim ki, o kardeşten ümit keseyim ve onu defterimden sileyim? Ben o kardeşe yardım edemiyorum, ama o tüten fitili yenilemek için Rabbin çaresi,

yolları vardır. Rab, gururlu olanları, kendi gözlerinde doğru ve güçlü olanları, oturmuş oldukları yüksek sandalyeden indiriyor. Ama tüten fitili O söndürmüyor.

Rabbimiz, zayıf olanları, dünyanın gözünde değersiz olanları seçiyor, onları kullanmaktan hoşlanıyor. İmanlılar topluluğunda az sayılan biri bulunabilir, ama belki Rab bu kardeşi ya da kız kardeşi kullanmak için seçmiştir. Kutsal Kitap'ta bunun birçok örneğini bulabiliriz. Bunlardan üçüne kısaca bakalım:

İsa Mesih'in anası Meryem, fakir, sıradan, mektep görmemiş bir kızdı. Rab onu seçti, onu İsa Mesih'in annesi yaptı.

Bir gün Allah Samue! Peygamberi Beyt-îhemli Yesse'nin yanına yolladı. Yesse'nin sekiz oğlu vardı. Yedisi güzel, uzun boylu ve yiğitti. Ama Allah, İsrail kralı olsun diye onların arasından hiçbirini seçmedi.

Yesse'nin sekizinci çocuğunu, genç bir çobanı Rab seçti, adı Davut'tu.

Allah, genç Yeremya'yı peygamber olmaya çağırdı. Yeremya ise şöyle dedi: „Ah, ya Rab, ben söz söylemek bilmiyorum; çünkü çocuğum." Rab dedi: "Ben çocuğum, deme. Seni BEN gönderecem ve seni BEN konuşTURACAM, seni kurtarmak için BEN seninle beraberim."

Yeremya'yı Rab seçti. Yeremya güçlü, sözü geçen ve parlak biri değildi. Rab tecrübesiz, konuşma yapmayı bilmeyen, her zaman korunmaya muhtaç olan birini seçti. Allah Yeremya'yı güçlü bir yiğit haline getirmedi, ama ona: "Seni kurtarmak için BEN seninle beraberim" dedi. (Yeremya 1: 4-8)

Meryem, Davut, Yeremya ve bunlara benzeyen imanlı kişilerin hayatına bakıyoruz. Onlar bu dünyada çok sıkıntı çektiler. Şimdi de Rab tarafından seçilenler bu dünyada çok sıkıntı görüyorlar. Yakınları onları hor görüyor. Rabbin sözünü seslemek istemeyenler, imanlılara zarar vermeye çalışıyorlar, seçilenlerin bazıları kaçmak ve kendi memleketlerinden uzak bir yerde yaşamak zorundadırlar, hem şeytan, hem de insanlar onlarla alay ediyorlar; eziyet, fakirlik, yalnızlık, hastalık, başarısızlık ve daha neler, neler. Ama bunların hepsinde İsa Mesih onlara yakındır. İsa Mesih bizden önce aynı sıkıntılı yoldan gitmiştir.

İsa Mesih öldükten sonra sonsuz yaşama dirildi. Onun izleyicilerini de sade sıkıntı ve ölüm beklemiyor. Onlar da sonunda diriliş, sevinç ve Mesih'le birlikte sonsuz yaşam görecekler. Ne kadar büyük bir ümidimiz var! Sonsuz sevinç için bu dünyada İsa Mesih'le beraber sıkıntı çekmeye değer, hem de ne kadar değer! (Aynı zamanda buradaki sıkıntılarda Rabbi daha yakından tanıyabiliriz.)

Ne yazık ki, bazen Rabbin yanındaki parlak yarınlarımızı unutuyor, sıkıntılarımızdan dolayı yoruluyor, bıkıyor ve ağlanıyoruz. Belki de Rabbe karşı geliyoruz. Böyle bir durumda bulunduk mu, tüten bir fitile, ezilmiş bir kamışa

benzemiyor muyuz?

Evet, Rabbe gönül hoşluğuyla, sevinçle hizmet etmedim mi, Rab hizmetimi beğenmiyor. Ama yine de Rab beni Kendisinden uzaklaştırmıyor. Rab kırık kamışı ve tüten fitili bokluğa atmıyor. Bu sözden kuraj alıyorum. Rabbin sabrı çoktur. O, kaybolanı, yoldan sapmış olanı, yolda yorulmuş ya da dikenli bir çalıya takılmış olanı arıyor, arıyor, arıyor ve sonunda kurtarıyor. Rab bize çok sabrediyor. Bunun gibi, biz de kardeşlere öyle çok sabredelim. Rab bizi atmadı, söndürmedi, buna sevinelim, Onun adını övelim. Rab iyidir!

Peki, neden Rab bu kadar sabırlı, bu kadar anlayışlıdır? İsteği nedir? Bizim o zayıflıkta, o ümitsizlikte, o bitkinlikte, o zavallılıkta devam etmemizi mi istiyor? Hayır! Tüten fitil gibi kalmamızı hiç istemiyor. Rab bizi değiştirmek, bizi tazelemek, bizi yeniden işine çağırarak istiyor.

İsa şu benzetmeyi anlattı:

Luka 13:6-8

"Bir adamın bağında dikili bir incir ağacı vardı. Adam geldi, ağaçta meyve aradı, ama bulamadı. Bağcıya, 'Bak' dedi, 'Ben üç yıldır geliyor, bu incir ağacında meyve arıyorum, bulamıyorum. Onu kes. Toprağı neden boş yere kullansın?' 'Bağcı, 'Efendim' diye karşılık verdi, 'Ağacı bir yıl daha bırak, bu arada ben çevresini kazıp gübreleyeyim. Gelecek yıl meyve verdi mi, ne iyi; vermezse eğer onu kesersin.'"

Rabbimiz kesinlikle iyi meyve veren bir ağaca benzememizi istiyor. Aynı zamanda çok anlayışlıdır, bize şans tanıyor, bekliyor. Bizi parlak bir lamba ve sağlam, dayanılır bir kamış haline getiriyor.

Rab bize, "Bana gel!" diyor, "Senden vazgeçmedim, gözümde değersin. Sen bende kal ve ben de sende, benim için yararlı olacaksın; eksiklerine, kusurlarına bakmayacam; kabaatlı olanları kabul etmeye, affetmeye hazırım, çünkü bütün kabaatlarını ben üzerime aldım, çarmıhta ödedim. Kalbinde sana acı veren eski yaralar varsa, onların iyileşmesi için merhemi bende. Yaşamında düzeltilecek tarafları gördün mü, onları düzelt, korkma! İşte, BEN seninle beraberim."

01.01.2019

Jürg Heusser

Emser Str. 12A, D-65195 Wiesbaden

E-Mail: heusseri@gmx.de

Skype: mutlukaynak36